

Shari Low

Een dag met jou

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Voor Caroline Ridding, de beste redacteur en vriendin die een schrijver kan hebben.

Aan Jade Craddock en Rose Fox, die er alles aan doen om mijn woorden om te zetten in boeken.

En voor John en ons kroost, die, zoals altijd, alles zijn. xx

VANDAAG ONTMOETEN WE...

Tress Walker, 42 – interieurontwerpster, oorspronkelijk uit Newcastle. Tress werkte in Glasgow op de dag dat ze haar man Max ontmoette. Nu zwanger van hun eerste, zeer gewenste kind.

Max Walker, 35 – financieel directeur bij Bralatech, groeide op in Weirbridge en woont er nu weer met zijn vrouw Tress.

Noah Clark, 35 – kinderarts in het Glasgow Central Hospital, Max' beste maatje sinds zijn kindertijd, heeft net zijn elfde trouwdag gevierd met zijn vrouw Anya.

Anya Clark, 34 – verkoopdirecteur bij Bralatech, dochter van een Amerikaanse vader en Schotse moeder. Ze ontmoette Noah en Max op haar eerste dag aan de universiteit van Glasgow en is sindsdien samen met Noah.

Nancy Jenkins, 66 – werd weduwe nadat ze Peter, de man met wie ze meer dan 40 jaar getrouwd was, verloor aan kanker. Kantinejuffrouw op school, hoofd van de buurtwacht, natuurkracht.

Eddie Mackie, 66 – Nancy's jeugdviendje.

Val Murray, 66 – Nancy's vriendin sinds ze elkaar een miljoen jaar geleden op de basisschool in Weirbridge leerden kennen. Getrouwd met Don, de liefde van haar leven, en diepbedroefd dat haar geweldige man dementie heeft.

Big Angie, 50 – nog een vriendin en buurvrouw van Nancy, buschauffeur en dol op het delen van haar menopauzeperikelen met de wereld.

Johnny Roberts, 66 – een oude schoolvriend van Val en Nancy.

Dokter Cheska Ayton, 35 – hoofd van de spoedeseinde hulp in het Glasgow Central Hospital en Noahs vriendin sinds haar studie geneeskunde.

Dokter Richard Campbell, 44 – hoofd intensive care in Glasgow Central Hospital.

Georgina en Colin Walker, allebei 66 – de vrijgevochten ouders van Max, die op Cyprus wonen en van gezelligheid houden.

9 FEBRUARI 2023

8.00 – 10.00 UUR

TRESS

De twee gegroefde lijnen tussen de wenkbrauwen van haar man deden Tress glimlachen. Als hij zo doorging, was Max Walker al tien jaar ouder voordat hun baby geboren was.

Hij liet zijn weekendtas op de grond in de hal vallen en reikte naar haar toe, zijn stem even bezorgd als de blik op zijn prachtige gezicht. ‘Verdomme, ik wil niet bij je weg. Het is zo’n slechte timing. Maar ik ben morgenavond weer terug, dus hou die kleine veilig en warm en zeg dat hij het rustig aan moet doen.’

De claxon van de taxi buiten veroorzaakte een pauze voordat ze kon antwoorden. Uit gewoonte rustte Tress’ hand op de grote bolling van haar buik. ‘Maak je geen zorgen. We hebben nog drie weken te gaan, en als hij ook maar iets op mij lijkt, komt hij te laat omdat hij lekker ronddobbert daarbinnen en een chillmomentje voor zichzelf heeft.’

Het gaf haar nog steeds een kick om ‘hij’ te zeggen. Ze hadden er wel over nagedacht om tot de geboorte te wachten om het geslacht van de baby te weten te komen, maar het had maar vijf minuten geduurd voordat ze dat idee overboord gooiden. Max wilde het dolgraag weten omdat hij de spanning niet kon verdragen, en de binnenhuisarchitecte in Tress wilde het van tevoren weten zodat ze kon beginnen met fantaseren over de perfecte kinderkamer. ‘Ga nu maar. Veel plezier. Stop met piekeren. Wees briljant. En dan kom

je morgenavond thuis en doe je je vrouw,' plaagde ze, terwijl ze zich over haar bult boog om hem op zijn lippen te kussen.

Zijn hand ging naar haar nek, omhelsde die en wreef met zijn duim zachtjes over haar wang. 'Heb je enig idee hoeveel ik van je hou, Tress Walker?' mompelde hij, zijn gezicht nog steeds zo dichtbij dat ze de mintgeur van zijn tandpasta kon ruiken.

'Genoeg om me zwanger te maken en jezelf tot het einde der tijden aan me op te zadelen.'

Hij grijnsde terwijl hij haar opnieuw kuste. 'Precies. Het waren jouw romantische kijk en lieve tedere woorden die me raakten.'

Buiten klonk weer getoeter.

Ze giechelde en gaf hem een duwtje. 'Ja, nou, het klinkt niet alsof je taxichauffeur diezelfde liefde voelt, dus ga met je indrukwekkend strakke kont zodat hij stopt met op die verdomde claxon te drukken. Nancy hiernaast zal hem met een vliegensvlugge rechtse hoek uitschakelen als hij zo doorgaat.'

Ze had geen ongelijk. Er was een reden waarom er geen criminaliteit meer in de straat was geweest sinds Nancy Jenkins hoofd van de buurtwacht werd voor deze wijk in Weirbridge. Oorspronkelijk was het een schilderachtig dorpje net buiten Glasgow, maar nu was het uitgegroeid tot een kleine stad. Nancy, de liefste vrouw met een groot hart, tenzij ze boos werd, kende iedereen in het dorp, dus hoewel ze officieel in aanmerking kwam voor een pensioenregeling, een busabonnement en een rustig leven, bood ze zich vrijwillig aan om de straten te beschermen. Zelfs het plaatselijke gespuis was doodsbang voor de vrouw die ooit een dief betrapte die probeerde in te breken in haar huis en dreigde zijn nieren door te prikken met haar breinaalden als ze hem ooit weer zou zien. Hij was opgelucht toen de politie hem in hechtenis nam.

Weer getoeter.

Max stak zijn hoofd uit de openstaande voordeur en riep: 'Oké, oké.'

Tress' hart smolt toen ze zag dat zijn wenkbrauwen nog steeds

gefronst waren. De conferentie had niet op een slechter moment kunnen komen. Als hoofd financiën van een relatief nieuw techbedrijf werkte hij meestal vanuit hun kantoor in Glasgow en reisde hij maar een of twee keer per maand naar het hoofdkantoor in Londen. Vandaag was er een extra trip gepland naar het zuiden voor hun jaarlijkse conferentie, maar ze hadden al afgesproken dat dit zijn laatste trip zou zijn voordat de baby werd geboren.

Tress verwonderde zich er nog steeds over dat zo'n sexy vent zo'n onsexy baan kon hebben. Het gekste was dat Max absoluut geen verwaand zelfbewustzijn of razend ego had, ondanks het feit dat hij een parttimebaan als catalogusmodel had. Zijn oprechte vriendelijkheid en zijn humor waren de eerste dingen die ze aan hem had opgemerkt – en zijn vriendelijke ogen en libidoverhogende glimlach – toen ze hem een paar jaar eerder letterlijk tegen het lijf was gelopen in Greggs in het centrum van Glasgow. Ze was in Schotland geweest om tweed te zoeken voor het interieurbedrijf waar ze voor werkte en ze was het kantoor van hun leverancier in het centrum van de stad uitgelopen voor een snelle wandeling rond George Square, om vervolgens bij de bakkerij wat eten te halen. Het was het ergste cliché ooit. Ze grepen allebei op precies hetzelfde moment naar het laatste knapperige stokbroodje met tonijn en hielden vervolgens minstens een minuut lang de 'Neem jij maar', 'Nee, neem jij maar'-discussie, voordat ze uiteindelijk toegaf aan zijn ridderlijkheid. Ze won uiteindelijk zowel het knapperige stokbrood met tonijn als de man. De liefde van haar leven ontmoeten, binnen een jaar met hem trouwen en naar Schotland verhuizen stond niet op haar levensbingokaart, maar zo liep het nu eenmaal, en ze had er geen seconde spijt van gehad.

Haar schouder rustte tegen het deurkozijn terwijl ze toekeek hoe hij het pad afliep, zwaaide en haar een kus toeblijs toen hij in de Skoda Estate klom voor de rit van vijftien minuten naar de luchthaven van Glasgow. De taxi reed door de straat en ze zuchtte terwijl ze terugliep naar de keuken en haar mobiele telefoon pakte om de stuntdubbel van haar man te bellen.

Nancy nam meteen op. 'Komt de baby?'

'Dat zeg je de afgelopen drie maanden telkens als je de telefoon opneemt. Nee, hij komt niet.'

'O, godzijdank.' Er klonk oprechte opluchting in Nancy's stem toen ze verderging: 'Ik heb net mijn permanentlotion aangebracht en als ik het er nu uit moet wassen, zie ik eruit alsof ik geëlektrocu-teerd ben terwijl ik de stekker van mijn Dyson-oplader verwisselde. Had ik al gezegd dat ik een nieuwe Dyson heb?' zei ze met haar beste nep kakstem.

'Nog maar één of twee keer. Of elke keer dat ik met je gesproken heb sinds je hem hebt,' berispte Tress haar.

Tress kon zich het tafereel in Nancy's keuken voorstellen, in het huisje verderop, naast hun huis, en het deed haar zo sterk denken aan de keukenactiviteiten in het huis in Newcastle waar ze was opgegroeid. Ze waren naar de gloednieuwe woonwijk daar verhuisd toen Tress een peuter was, in dezelfde periode als een heleboel andere gezinnen die hoog op de wachtlijsten van de gemeente stonden, en haar moeder, Julie, had daar gewoond tot ze een paar jaar geleden was overleden. Ze had haar hele leven dezelfde burens gehad, gezinnen die allemaal samen hun kinderen hadden opgevoed, moeders die vrienden en steunpilaren waren geweest door ups, downs, scheidingen, bruiloften, tranen, feesten, pijn, geluk, verlies en liefde. Velen van hen waren alleenstaande moeders zoals Julie, de meesten hadden minstens één baan, sommigen twee of drie, en ze droegen allemaal hun steentje bij om elkaar te helpen. Het was niet perfect, maar Tress was dankbaar voor ieder van deze vrouwen. Ze hadden geholpen haar op te voeden, haar jeugd zo gelukkig mogelijk gemaakt, en ze hadden voor haar moeder gezorgd tot ze borstkanker kreeg op de veel te jonge leeftijd van vijfenvijftig jaar.

Nancy had net zo'n groep vriendinnen als Tress' moeder. Tress was er zelfs 100 procent zeker van dat Nancy's vriendin Angie nu aan haar keukentafel zat en de permanentwikkels aan haar andere vriendin, Val, overhandigde, die de staafjes in Nancy's peper- en zoutkleurige

lokken zou wikkelen. Nancy kon haar moeder nooit vervangen, maar ze had Tress onder haar hoede genomen toen ze hierheen verhuisde en Tress was haar meer dan dankbaar voor haar zorg, haar humor en haar diepe liefde voor handgemaakte baby-kleertjes.

‘Ik zei net tegen Val en Angie dat ik de afgelopen weken aan het stressbreien ben geweest. Ik hoop dat we een rotzomer tegemoet-gaan, want deze baby heeft al veertien vesten, tweeëntwintig mutsen en genoeg wanten om een hele jeugd in Siberië te overleven.’

Een lach deed een spier in Tress’ zij kronkelen en ze kromp ineen.

‘Wat? Wat was dat?’ vroeg Nancy.

‘Niets!’ Tress hield vol.

‘Er was iets. Je ademhaling veranderde.’

‘Nancy, je talenten worden verspild in die schoolkantine. Is het te laat om je als politieverhoorder te laten omscholen?’

‘Waarschijnlijk niet, maar ik zou de karameltaart te erg missen. Hoe dan ook, liefje, weet je zeker dat het goed met je gaat?’

‘Met mij is alles goed. Ik belde alleen om te zeggen dat Max naar het vliegveld is, dus jij hebt nu de leiding.’

Nancy deed niet eens een poging om haar afkeuring te verbergen. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat hij je op zo’n moment alleen laat.’

‘Het komt wel goed! Ik heb nog drie weken te gaan en hij is maar tot morgenavond weg. Ik red me wel.’

‘Ik weet het, maar dat betekent niet dat ik de rest van de dag niet tegen Val en Angie zal zeuren over die knappe grote man van je.’

‘Ik zou niets minder verwachten...’

‘Hoewel Angie zegt dat als je hem ooit zat bent, ze hem wel van je overneemt.’

Dat deed Tress weer glimlachen. Angie was een vijftigjarige buschauffeur die van niemand onzin pikte en overal met twee handwaaiers naartoe ging om tegen iedereen die maar wilde luisteren te klagen over ‘de overgang’. Ze zou de zachte Max nog voor de lunch volledig uitgeput hebben.